

TEL JE
ZEGENINGEN

Susan Anne Mason

ROMAN

Proloog

Derbyshire, Engeland
Voorjaar 1919

Quinten Aspinall wachtte in de studeerkamer van graaf Brentwood op zijn werkgever. Als het meezat, was meneer na zijn dagelijkse rondrit over zijn landgoed in een goede bui en zou hij openstaan voor Quinns verzoek.

Toch lukte het Quinn niet de zenuwen van zich af te zetten. Hij voelde zijn handpalmen vochtig worden en probeerde opnieuw rustig te worden. Zou graaf Brentwood hem begrijpen en instemmen met zijn verzoek, of zou Quinn straks zijn baan bij Brentwood Manor kwijt zijn?

Quinn ademde diep in en probeerde zich te richten op zijn zegeningen in plaats van op zijn problemen. De oorlog was voorbij. Hij had het overleefd. Dat was heel wat, om het maar voorzichtig uit te drukken. Maar die zegening verloor haar glans als hij dacht aan het lot dat zijn familie ten deel was gevallen.

Becky, Cecil en kleine Harry. *God, bescherm hen, waar ze ook zijn.*

Dat eenvoudige gebed versterkte hem – hij moest zich houden aan zijn plan. Hij wilde al het mogelijke doen om zijn familie te vinden en hen thuis te brengen.

Quinn had nooit gedacht dat hij verlof zou vragen om naar de andere kant van de wereld te reizen nu hij van zijn verwondingen was hersteld. Maar ja, hij had ook nooit gedacht dat zijn moeder zijn twee jongere broertjes en zijn zusje naar

een kindertehuis zou brengen en dat dat kindertehuis hen naar de andere kant van de wereld zou sturen.

Krakend ging de deur open en graaf Brentwood liep met grote passen naar binnen.

Quinn rechte zijn schouders en klemde zijn handen achter zijn rug samen; de juiste houding voor een bediende.

‘Quinten! Davis zei al dat je hier zou zijn. Teruggekeerd van het front, zie ik.’ Graaf Brentwood klonk enthousiast en zijn enthousiasme was ook af te lezen van zijn gezond blozende gezicht. Hij gooide zijn paardrijhandschoenen op het bureau. ‘Goed je weer te zien, jongen. Hoe gaat het met je?’

Quinn stak zijn hand uit naar zijn werkgever en voelde de genegenheid die hij altijd voor de man had gevoeld. Hij had dit huis en zijn baan als persoonlijke lakei van de graaf gemist. ‘Ik ben blij dat ik kan melden dat ik gezond verklaard ben.’

‘Geweldig.’ De graaf liep naar het dressoir waar zijn sterke-drink stond. ‘Betekent dat dat je hier bent om je oude baan terug te nemen?’

Quinn aarzelde omdat hij wist dat zijn antwoord een einde zou kunnen maken aan de vrolijke bui van de man. ‘Ja en nee, meneer.’

De hand van de graaf bleef stil liggen op de kristallen karaf. ‘Dat klinkt nogal cryptisch. Wil je dat toelichten?’ Hij goot een flinke scheut cognac in een borrelglas en liep ermee naar het grote kersenhouten bureau, de plek waar hij gewoonlijk elke middag de zaken met betrekking tot het landgoed regelde.

‘Ik wil mijn werk graag weer oppakken, meneer, maar... misschien niet meteen.’ Quinn slikte. ‘Ik moet eerst een tijdje weg.’

De graaf fronste. ‘Heeft het met je familie te maken?’

‘Ja.’ Het was logisch dat de graaf die conclusie trok, want Quinn had er nooit een geheim van gemaakt hoeveel zijn familie voor hem betekende. ‘Ik moet een reis naar Canada maken.’

Vlak voor zijn mond hield de graaf het glas stil, met een nieuwsgierige blik in zijn ogen. ‘Naar Canada? Waarom?’

Herinneringen aan zijn bezoek aan het kindertehuis van dokter Barnardo overspoelden Quinn, en het lukte hem bijna niet om rustig te blijven. ‘Toen ik terug was in Londen, ben ik langsgegaan bij mijn moeder.’ Hij slikte. ‘Ik ontdekte dat ze nu in een armenhuis woont en dat ze mijn jongere broertjes en zusje naar een kindertehuis heeft gestuurd.’

‘Wat naar om te horen.’ De graaf fronste.

‘Daarna ben ik langsgegaan bij het kindertehuis, maar daar ontdekte ik dat mijn broertjes en mijn zusje naar Canada zijn verscheept, om daar te gaan werken, zonder dat mijn moeder er iets vanaf wist.’ Quinn werd onrustig en wenste dat hij naar het haardvuur zou mogen lopen. Sinds hij tijd in de loopgraven had doorgebracht, leek hij het altijd koud te hebben en daar kon hij maar niet aan wennen. ‘Helaas verkeert mijn moeder niet in goede gezondheid. Ik vrees dat ze het einde van deze zomer niet haalt.’

Quinn had vier jaar in het leger gediend, en al die tijd hadden herinneringen aan zijn uitgemergelde moeder hem achtervolgd. Hij had niet gedacht dat ze er bij zijn terugkomst nog fragieler uit zou zien. Maar toen hij haar op haar bed aantrof in de ziekenzaal van het armenhuis, wist hij dat hij iets moest doen. Quinn vermoedde dat schuldgevoelens sterk bijdroegen aan haar lusteloosheid, alsof ze het gevoel had dat ze het verdiende om te sterven – omdat ze haar kinderen in de steek had gelaten. Misschien zou zijn moeder opknappen als hij Becky, Cecil en Harry zou vinden en thuisbrengen. Zijn moeder verdiende zo’n moeilijk leven niet, alleen omdat haar man zo jong was overleden.

Quinn had door de jaren heen zijn uiterste best gedaan om haar te helpen. Bijna elke cent die hij verdiende, had hij naar huis gestuurd. Hij vond het vreselijk dat hij nu had ontdekt dat dat allemaal voor niets was geweest.

‘Dus je vraagt verlof om je broertjes en je zusje te gaan

zoeken?’ De graaf keek hem vanachter zijn enorme bureau aan.

‘Ja, meneer.’

‘En als ik je verzoek niet inwillig?’

Quinn bood weerstand aan de neiging zijn ogen neer te slaan. ‘Dan zal ik ontslag moeten nemen, maar dat zou ik heel erg vinden.’

‘Ik ook.’ Graaf Brentwood schoof wat heen en weer in zijn stoel en leunde naar voren. ‘Waar wil je naartoe in Canada?’

‘Ik weet het niet precies. De boot arriveert in Halifax, Nova Scotia. Verder hangt het af van de plaats waar mijn broertjes en zusje naartoe zijn gestuurd. Dat heb ik nog niet kunnen achterhalen.’ Quinn werd steeds onrustiger en balde zijn handen tot vuisten. Hij kon het nog steeds niet geloven dat de directeur van het kindertehuis hem niet meer informatie had willen geven dan de naam van het schip en de aankomstplaats in Halifax.

Quinn stak een hand in zijn broekzak en voelde de bekende metalen sleutel die hij altijd bij zich droeg – de sleutel van de voordeur van hun oude huis in Londen. Vlak voordat hij stierf, had zijn vader hem die gegeven. Met het geven van die sleutel had zijn vader als het ware de functie van hoofd van het gezin aan hem overgedragen. Het koude metaal herinnerde Quinn aan de belofte die hij zijn vader gedaan had. Dat gaf hem de moed die hij nodig had om door te zetten. ‘Als u mijn positie niet voor me open kunt houden, respecteer ik uw beslissing, meneer. Maar dit is iets wat ik echt moet doen. Ik zal niet rusten tot mijn familie herenigd is.’

De graaf knikte. ‘Dat begrijp ik heel goed.’ Er gleed een schaduw over het gelaat van de man en heel even viel er pijn in zijn blik af te lezen.

Het drong tot Quinn door dat hij niet eens had gevraagd naar de familie van de graaf. Hij wist niet hoe het hun was vergaan sinds hij zelf was vertrokken om in het leger te dienen. ‘Gaat het goed met mevrouw Brentwood en juffrouw Amelia?’

‘Ja, bedankt dat je ernaar vraagt.’ Hij bleef even stil. ‘Mijn nichtje daarentegen is een heel ander verhaal.’

‘Juffrouw Julia?’ Bij de herinnering aan het levenslustige meisje ademde Quinn scherp in. Nadat haar ouders overleden waren, was ze bij de graaf en zijn gezin komen wonen. Ze was toen dertien jaar. Het had een tijdje geduurd voordat ze haar verdriet had verwerkt. Uiteindelijk raakte ze gewend aan haar nieuwe thuis en had het gezelschap van haar nichtje Amelia haar opgevrolijkt. Regelmatig klonk nu het vrolijke gelach van de meisjes door de gangen van Brentwood Manor. ‘Ik hoop dat haar niets ergs is overkomen.’

‘Niet waar je nu aan denkt, maar het is erg genoeg.’ De graaf kwam achter zijn bureau vandaan. ‘Julia wilde per se iets bijdragen in de strijd – tegen mijn wensen in. Ze vertrok om de artsen te helpen die gewonde soldaten verzorgden. Dat is niets voor een fatsoenlijke jongedame.’

‘Ik ben zelf gewond geweest en ik vind het zeer nobel. Ik weet dat ik de hulp zeer gewaardeerd zou hebben.’

De graaf wierp hem een geïrriteerde blik toe.

Quinn wilde op zijn tong bijten. Hij zou er weer aan moeten wennen zijn mening voor zich te houden als hem niets werd gevraagd.

‘Ik had het voorgevoel dat er niets goeds van zou komen.’ De graaf stak zijn kin vooruit. Dat kon maar één ding betekenen: afkeuring. ‘Vlak voor het einde van de oorlog ging ze ervandoor met een van de Canadese soldaten.’

‘O. Wat... vervelend.’ Waarom voelde Quinn zich zo teleurgesteld? Hij had nooit kans gemaakt om het meisje voor zich te winnen. Hij was een bediende; ze zag hem nooit staan. Misschien alleen om hem een opdracht te geven.

‘Misschien komt het heel goed uit dat jij naar Canada wilt.’ Peinzend pakte de graaf de rugleuning van zijn stoel vast. ‘Ik wil graag dat je in Canada Julia opzoekt, en haar thuisbrengt.’

Quinn was er weer helemaal bij met zijn aandacht. ‘Wat zegt u?’

‘Mijn vrouw en mijn dochter zijn er kapot van dat Julia is vertrokken. Ik geef toe dat ik nogal streng tegen het meisje ben geweest en helaas zijn we met ruzie uit elkaar gegaan. Iets waar ik veel spijt van heb.’ Hij zuchtte. ‘Ik zou haar zelf wel willen gaan zoeken, maar ik kan het graafschap nu niet verlaten. In de nasleep van de oorlog heb ik drie van mijn pachtboeren verloren – twee zijn omgekomen in de oorlog en een is ziek geworden en overleden. Ik moet vervangers voor hen zoeken, anders komt het voortbestaan van Brentwood in gevaar.’ De graaf ging bij het vuur staan. De vlammen verlichtten zijn sterke profiel. ‘Je bent toch al van plan de oversteek te gaan maken en we kennen elkaar. Daar moet ik mijn voordeel mee doen. Ik vraag je om hulp.’ De graaf liep terug naar zijn bureau en viste een fluwelen buidel uit een van de lades. ‘Ik vergoed alle onkosten die je voor mij zou moeten maken.’

Quinns gedachten gingen alle kanten op. Hij kon het zich niet veroorloven om zich te laten afleiden van zijn belangrijkste doel, maar hij wilde het verzoek van zijn werkgever ook niet weigeren – niet zonder een heel goede reden. ‘Weet u waar ze woont in Canada?’

‘De man met wie ze is vertrokken, soldaat Samuel McIntyre, komt uit Toronto. Dat is alles wat ik heb kunnen achterhalen. Het zou het meest voor de hand liggen om daar te beginnen met zoeken.’

Quinns geografische kennis van Canada was beperkt, maar zelfs hij wist dat Toronto niet in de buurt van Halifax lag. Maar het was mogelijk dat zijn broertjes en zijn zusje daar ook in de buurt waren. De organisatie van het kindertehuis had een aankomsthuis in Toronto, en veel van de kinderen kwamen terecht op boerderijen in de provincie Ontario. Maar Quinn zou minder tijd hebben voor zijn eigen zoektocht als hij ook het weggelopen nichtje van de graaf moest zoeken.

Quinn kreeg een ongemakkelijk gevoel. ‘Is het mogelijk dat Julia inmiddels met de man getrouwd is? Ik kan haar

moeilijk bij haar echtgenoot wegslepen.’

‘Volgens mij is dat niet zo.’ Plotseling liet de graaf zijn schouders hangen. ‘Een paar dagen geleden gaf Amelia toe dat ze onlangs een brief van Julia had ontvangen, afgestempeld in Toronto. Ze zei dat haar nichtje nogal wanhopig klonk. Dat ze geldproblemen had, op zoek was naar nieuwe woonruimte en dat ze niet wist wat ze moest doen. Amelia was er niet blij mee, maar ik stond erop dat ze me de brief zou laten lezen.’ Hij fronste diep. ‘Ik vind het vreselijk dat mijn nichtje in de problemen zit. Ik wil dat ze weet dat ze naar huis kan komen, maar ik ben bang dat ik haar een andere indruk heb gegeven.’ Hij rechte zijn rug en trok de mouw van zijn paardrijkostuum goed. ‘Het zal ongetwijfeld een uitdaging zijn om Julia te vinden, maar ik zal je rijkelijk belonen als het lukt.’

Quinn keek naar zijn werkgever. Aan de statige lichaamshouding en de intelligente blik van de man was te zien dat hij van adel was. De graaf had Quinn een baan gegeven toen Quinn het moeilijk had, en in de loop der jaren had de graaf hem bevorderd van knecht tot zijn persoonlijke lakei. Quinn had veel te danken aan de man. Hoe zou hij zijn vraag om hulp kunnen weigeren? Bovendien, als Julia werkelijk in de problemen zat en Quinn haar zou kunnen helpen, dan moest hij dat doen. ‘Goed, meneer, ik zal mijn best doen. Maar ook als ik Julia vind, bestaat de kans dat ze niet terug wil naar Engeland. Ik kan haar niet tegen haar zin de boot op slepen.’

‘Dat begrijp ik.’ De graaf perste zijn lippen op elkaar. ‘Misschien kan ik je nog op een andere manier stimuleren om je uiterste best te doen haar over te halen.’ Met een glinstering in zijn ogen liep hij naar Quinn. ‘Als het je lukt, zal ik je belonen met een van de pachtboerderijen. Volledig op jouw naam, zonder bijkomende kosten.’

Quinn werd warm. Zijn eigen boerderij? Een plek waar hij zijn familie onder zou kunnen brengen? Op die manier zou hij de belofte die hij negen jaar geleden aan zijn vader had gedaan, kunnen waarmaken. Hij zou zijn moeder en

broertjes en zusje een thuis kunnen geven. Hoe kon hij dat aanbod afslaan, ook al was de kans dat hij zou slagen klein?

Hij rechte zijn rug en knikte. 'Ik beloof het u, meneer. Ik zal doen wat ik kan om uw nichtje terug te brengen.'

Nova Scotia, Canada

28 mei 1919

Vastbesloten liep Quinten over de stoep in Halifax. Vandaag zou hij de informatie die hij nodig had verkrijgen – al zou hij die eigenwijze receptionist naar de keel moeten vliegen.

Hij had net afscheid genomen van Emmaline en Jonathan die hij had leren kennen tijdens zijn reis hiernaartoe. Tijdens de bootreis had Quinten heel wat uren met het stel gepraat, hoewel die arme Jonathan het grootste gedeelte van de tijd erg zeeziek was geweest. Een andere jonge vrouw die Grace heette, had zich bij hun groepje gevoegd, en ze hadden ontdekt dat ze allemaal een vergelijkbaar doel hadden. Emmaline was onderweg naar Canada om haar vader te zoeken, en Grace was op zoek naar haar zusje, een jonge oorlogsweduwe, in de hoop haar mee terug te kunnen nemen naar Engeland. Op de dag dat het schip aanmeerde, was Grace meteen naar Toronto vertrokken. Emma en Jonathan hadden ervoor gekozen om in Halifax te blijven tot Jonathan genoeg zou zijn opgeknapt om verder te kunnen reizen. Vanochtend waren ze op de trein naar Toronto gestapt, en Quinn wenste dat hij zich bij hen had kunnen voegen.

Dat zou een optie zijn geweest als hij de verblijfplaats van een van zijn broertjes of van zijn zusje had kunnen achterhalen, maar de overijverige receptionist bij de immigratiedienst stond tussen Quinn en zijn volgende bestemming. Vandaag zou Quinten niet vertrekken zonder de informatie die hij nodig had.

Met een kreun duwde hij de zware deur open. Hij stapte naar binnen. Alle immigranten moesten zich eerst hier melden. Iedereen die niet door de medische keuring kwam, moest in quarantaine of werd, in het ergste geval, naar huis gestuurd.

In het kantoor hing een indringende geur van rook en rottend hout. Meer dan een jaar geleden had een zware explosie een groot deel van de haven en de stad verwoest, en de gevolgen waren nog zichtbaar. De ramen waren nog steeds dichtgetimmerd en daardoor kwam er te weinig frisse lucht binnen om de onaangename geur te verdrijven. De stad had financieel zwaar te lijden gehad onder de ramp. Waarom zouden er anders zo veel gebouwen nog niet zijn opgeknapt?

Quinn wierp een blik op de balie en zuchtte gefrustreerd. Dezelfde moeilijke man zat er te schrijven in zijn register. Zou het gesprek vandaag anders lopen dan de eerdere vier gesprekken die hij met meneer Churly had gehad?

Ondanks hun eerdere ontmoetingen zette Quinn een glimlach op, vastbesloten de man te overtuigen. Vroeg of laat moest hij zich gewonnen geven.

‘Goedemorgen, meneer Churly.’ Met een lichte buiging nam Quinn zijn pet af. ‘Hoe gaat het met u op deze mooie dag?’

Over zijn bril wierp de man hem een ijzige blik toe. ‘Uw opgewekte houding zal u niet verder brengen, meneer Spinnall. Mijn antwoord zal vandaag hetzelfde zijn als de voorgaande drie keren dat u hier bent geweest.’

‘Vier,’ zei Quinn zachtjes.

‘Wat zegt u?’

‘Ik ben hier al vier keer geweest. Dit is de vijfde keer.’

Meneer Churly snoof. ‘Dat is niet zo slim, want mijn antwoord blijft hetzelfde. Ik kan de verblijfplaats van uw broertjes en zusje niet openbaar maken. Dat is vertrouwelijke informatie.’

Quinn zag in zijn ooghoek iets bewegen. Een jonge vrouw kwam uit de achterkamer en liep langs het gordijn tussen de

twee ruimtes. Ze kwam aangelopen met aan arm vol boeken en legde die op de balie. Ze wierp Quinn een meelevende blik toe. Hij herkende haar van zijn eerdere bezoeken aan het kantoor.

‘U kunt stoppen met staren, juffrouw Holmes. Ga terug naar uw bureau.’ Bij het horen van de norse toon van de man kromp het meisje ineen.

‘Ja, meneer.’ Voordat ze terugging naar de achterkamer haalde ze verontschuldigend haar schouders op.

Quinn onderdrukte een zucht. Juffrouw Holmes straalde medeleven uit, in tegenstelling tot de lompe meneer Churly. Quinn voelde aan dat juffrouw Holmes hem wel zou willen helpen. Hij was ervan overtuigd dat hij haar, als hij haar alleen zou kunnen spreken, zou kunnen overhalen hem de informatie te geven die hij zo nodig had. Helaas leek het erop dat meneer Churly zijn werkzaamheden nooit onderbrak.

‘Alstublieft, meneer.’ Quinn haalde de oude foto die hij altijd bij zich droeg uit zijn zak, een foto van alle kinderen samen, en legde die op de balie. Misschien zouden de lieve gezichten van Becky, Cecil en Harry de man overtuigen. ‘Ik heb een lange reis gemaakt om mijn familie te zoeken. Ik en mijn ernstig zieke moeder thuis willen heel graag weten waar mijn broertjes en mijn zusje zijn en hoe het met hen gaat. Het betekent alles voor ons. Wilt u me alstublieft helpen?’ Quinn was inmiddels bereid om te smeken.

Met tegenzin wierp de medewerker een blik op de foto. Hij liet zijn hand rusten op het register. Daarna kuchte hij, zette zijn pen in de inktpot en zuchtte diep. ‘Ik begrijp best dat u zich in een benarde situatie bevindt, meneer Aspinall. Maar voor zover ik weet, zijn de kinderen die hier via de organisatie van dokter Barnardo komen, afgestaan door hun ouders. De families hebben geen recht meer op die kinderen. U mag zich niet bemoeien met de plaatsingen van uw broertjes en zusje. Er zijn contracten afgesloten en hun werkgevers moeten niets hebben van mensen die proberen contact op te

nemen – en zeker niet van mensen die de kinderen misschien willen overhalen om naar huis te gaan.’

‘Dat begrijp ik, meneer.’ Aangemoedigd door dit kleine beetje informatie over het lot van de kinderen, leunde Quinn naar voren en keek de man in zijn ogen. ‘Ik wil me er alleen van verzekeren dat ze gezond en gelukkig zijn, zodat ik dat kan laten weten aan mijn moeder.’

Ik hoop dat God me dit leugentje zal vergeven.

Toen Quinn had ontdekt dat zijn broertjes en zusje zonder toestemming van zijn moeder naar Canada waren verscheept, had hij beloofd om al het mogelijke te doen om Cecil, Becky en Harry terug te brengen.

Misschien zou dat zijn moeder weer een reden geven om te leven.

De man keek hem lang aan, ditmaal niet boos of geïrriteerd, maar meelevend. Quinn voelde een sprankje hoop. In afwachting van de positieve reactie van de man krulden zijn lippen op. Maar toen schudde de medewerker opnieuw zijn hoofd. ‘Het spijt me. Als ik zulke informatie vrijgeef, zet ik mijn baan op het spel.’ Hij dempte zijn stem. ‘U kunt het beste langsgaan bij het Fairview kindertehuis aan de rand van de stad. Sommige kinderen gaan eerst daarheen. Anders raad ik u aan naar Toronto te gaan. Voor zover ik weet, heeft dokter Barnardo een aantal kindertehuizen in dat gebied. Misschien treft u het daar. Als u me nu wilt verontschuldigen...’ Hij kwam overeind, knikte kort en liep langs het gordijn naar achteren.

Quinn voelde de bekende steek van teleurstelling. Hij wist nog steeds niet waar zijn jongere broertjes en zijn zusje naartoe waren gestuurd. Maar misschien had hij toch wat bruikbare informatie gekregen. Hij moest uitzoeken waar het Fairview kindertehuis was.

Hij stak de foto in zijn zak, zette zijn pet weer op zijn hoofd, draaide zich om en liep naar de deur. Toen hij buiten stond, voelde hij een frisse wind in zijn gezicht. Het was

bijna juni, maar doordat ze zo dicht bij de kust waren, bleef de temperatuur lenteachtig. Quinn dook weg in zijn jas, trok de kraag op tot aan zijn oren en keek naar de gebouwen aan de overkant van de straat. Misschien zou hij een taxi kunnen vinden. De taxichauffeur zou vast wel weten waar het gebouw was.

‘Sorry, meneer Aspinall?’ Uit een steegje tussen het kantoor en het gebouw ernaast klonk een onzekere stem.

Quinn draaide zich om en zag de jonge vrouw staan. Ze stapte uit de schaduw, maar liep niet helemaal naar de stoep. Zonder iets te zeggen stak ze hem een papiertje toe en keek hem doordringend aan.

Hij kwam dichterbij, zodat ze vanaf de straat niet zichtbaar was, en pakte het papiertje aan.

‘Ik moet terug voordat ik word gemist,’ zei ze. ‘Maar dit zal u misschien helpen bij uw zoektocht.’ Ze draaide zich om en wilde weglopen, maar Quinn hield haar zachtjes tegen.

‘Wacht, hoe...?’

‘Er waren maar drie kinderen met de achternaam Aspinall. Ze waren niet moeilijk te vinden.’ Ze trok haar omslagdoek dicht om zich heen.

‘Hartelijk bedankt, juffrouw. U hebt geen idee wat dit voor me betekent.’

‘Ik denk het wel.’ Er sprongen tranen in haar ogen. ‘Na de explosie van een half jaar geleden was mijn zusje vermist. Ik heb twee dagen naar haar gezocht en was bang dat ze was omgekomen, maar toen hielp een vriendelijke vrouw me met zoeken. Mijn zusje was in een van de noodhospitalen. Hoe moet dat wel niet zijn voor u, zo ver van huis?’ Ze glimlachte bevend. ‘Heel veel succes bij uw zoektocht. Ik hoop dat u ze op een veilige plek en in goede gezondheid aantreft.’

‘Nogmaals bedankt.’ Hij gaf haar, voordat ze wegliep, een kneepje in haar hand.

Terwijl hij haar nakeek, bad Quinn dat het meisje niet in de problemen zou raken omdat ze hem had geholpen. Met

trillende vingers vouwde hij het briefje open. In hanenpoten stond er: *Rebecca Aspinall, Hazelbrae, Peterborough. Cecil en Harrison Aspinall, Dokter Barnardo Kindertehuis, Toronto.*

Hij keek voor zich uit. Waar zou Peterborough zijn? Hij wist dat Toronto een grote stad was. Dat had hij gehoord van zijn vrienden op de boot die ernaartoe onderweg waren. Quinn vouwde het papiertje weer op. Hij zou uitzoeken waar Peterborough was en als het logischer was om daar eerst naartoe te gaan, zou hij dat doen. Anders zou hij eerst naar Toronto gaan. Jammer dat hij dit gisteren niet wist. Dan was hij vanochtend met Emmaline en Jonathan op de trein gestapt.

Maar het maakte niet uit. Gods timing klopte altijd. Daar wilde Quinn zich aan vasthouden. Hij stak het papiertje in zijn zak en begaf zich in de richting van het treinstation.

***

‘Je bent twee weken te laat met het betalen van je huur. Als je wilt blijven, wil ik vandaag het hele bedrag hebben.’

Julia Holloway stond met een voet op de eerste trede van de trap naar de derde verdieping en bleef staan. Ze had onopgemerkt naar haar kamer willen sluipen, maar waarschijnlijk had haar huisbaas op haar thuiskomst zitten wachten.

Ze draaide zich om en zag de man in de deuropening van zijn appartement staan. Hij droeg een vies hemd dat niet eens zijn hele buik bedekte. Hij keek haar aan. Ze rook een scherpe geur van zuurkool en ui, vermengd met zijn sterke lichaamsgeur, en Julia kokhalsde bijna.

‘Geef je het me nu, of moet ik meekomen naar je kamer?’ Meneer Ketchum trok zijn bretels over zijn schouders.

‘Dat is niet nodig.’ Julia probeerde niet te laten merken dat ze bang was en zocht in haar tas naar haar laatste geld. Geld waar ze boodschappen van had willen doen. Eten zou ze voorlopig niet kunnen kopen. Ze greep de biljetten en stak ze de huisbaas toe.

‘Tel ze netjes uit,’ beval hij, zonder aanstalten te maken de biljetten van haar aan te pakken.

Langzaam streek ze het stapeltje glad en telde het geld voor hem uit, biljet na biljet. ‘Vier dollar.’ Ze hield haar adem in en wachtte af of hij het geld zou aannemen.

Hij vernauwde zijn ogen tot spleetjes. ‘Dat is niet het hele bedrag.’

‘Dat... dat weet ik, maar ik krijg morgen weer betaald. Dan krijgt u de rest. Ik beloof het.’ Ze verafschuwde het dat haar stem trilde, maar ze kon het niet helpen. Haar parttimebaan als schoonmaakster leverde haar niet veel op, en als ze uit dit krot zou worden gezet, wist ze niet waar ze heen moest. Ze kon zich met haar beperkte inkomen geen betere plek veroorloven.

Met een verlekkerde blik liet meneer Ketchum zijn ogen langs haar lichaam gaan, van de zakdoek die ze om haar haar had gebonden, langs haar eenvoudige jurk, naar de onflatteuze laarzen aan haar voeten. ‘Ik weet nog wel een andere manier waarop je kunt betalen.’ Hij zette een stap in haar richting.

Het kostte Julia al haar wilskracht om niet op de vlucht te slaan. ‘Zoals ik al herhaaldelijk heb gezegd, meneer, zo’n meisje ben ik niet.’ Ze stak het geld naar hem uit en deed haar best om niet te trillen.

Uiteindelijk pakte hij brommend het geld van haar aan, waarbij zijn vingers die van haar even raakten. Snel stak ze haar hand in de zak van haar schort en veegde discreet zijn vuil af.

‘De rest wil ik morgen hebben, anders zet ik je spullen in de steeg.’ Hij spuugde een bal pruimtabak naast haar voeten op de vloer, draaide zich om en sjokte zijn appartement in.

Julia liet geen moment verloren gaan. Ze vloog de drie trappen op, en rende naar de kamer aan het einde van de gang. Met trillende vingers draaide ze het slot open, ging naar binnen, sloot de deur achter zich en deed de schuif erop. Ze leunde met haar voorhoofd tegen het hout en wachtte tot

haar ademhaling weer rustig was. Toen haalde ze diep adem en draaide ze zich om.

Ze schrok. De dekens van haar bed lagen in een slordige hoop op de grond. Haar kussen was opengescheurd en er lagen overal veren. De lades van haar kleine dressoir waren allemaal opengetrokken, haar kleding was overhoopgehaald.

Hoe durfde hij! Ze werd rood bij de gedachte dat meneer Ketchum haar ondergoed had bekeken. Als hij op zoek was geweest naar geld, had hij niets gevonden. Precies om deze reden hield ze haar geld altijd bij zich.

Ze liep door de kleine kamer, pakte de dekens op en trok het beddengoed recht. Ze probeerde alle veren op te veegen. Ondanks de slechte leefomstandigheden deed ze haar best om de kamer schoon en netjes te houden. Het hielp dat ze niet veel spullen had. Toen ze Engeland verliet, had ze alleen een tas kleding meegenomen. Haar vingers gingen naar de gouden ketting om haar nek, het enige aandenken aan haar vorige leven dat ze had gehouden. In het bewerkte medaillon zat een foto van haar overleden ouders. Na hun vroegtijdige dood was niets in haar leven hetzelfde gebleven.

Als ze had geweten dat naar Canada vluchten haar nog meer ellende zou brengen, zou ze Brentwood Manor en de bescherming van haar oom niet vaarwel hebben gezegd. Hoe was het mogelijk dat haar mooie toekomstdroom was veranderd in een nachtmerrie?

Ze voelde aan de ketting en liet hem daarna met een resoluut gebaar weer achter het lijfje van haar jurk zakken. In deze buurt was het verstandig om dingen die het stelen waard waren te verstoppen.

Julia liep naar het raam en veegde wat viezigheid weg om naar de straat beneden haar te kijken. Daarna veegde ze haar handpalm af aan haar schort. Zou ze zich ooit weer schoon voelen? Ze verlangde hevig naar een warm bad met lekker geurend water – een luxe van thuis waar ze vaak van droomde. Hier kon ze zich alleen even snel wassen met koud water in de

waskom op haar nachtkastje. Zelfs als de gemeenschappelijke badkamer een keer niet bezet was, lukte het haar, vanwege de vele ongure types in het gebouw, niet om te ontspannen in het bad.

O, Sam, waarom heb je me verlaten? Waarom kon je de hulp die je werd aangeboden niet aannemen?

Ze beet op haar lip en vocht tegen haar tranen. Deze gedachten hielpen haar niet om genoeg geld te sparen en aan dit vreselijke bestaan te ontsnappen. Evenmin brachten deze gedachten haar bij haar levensdoel. Na alles wat er met Sam was gebeurd, was Julia vastberadener dan ooit om iets te gaan doen wat de moeite waard was. Om iets te betekenen voor mensen die het moeilijk hadden. Haar gedachten gingen naar de gewonde soldaten die ze tijdens de oorlog had bijgestaan, werk dat haar veel voldoening had gegeven. Jammer dat haar oom dat nooit zou kunnen begrijpen.

Julia drukte haar hand tegen haar mond en vocht tegen de opkomende misselijkheid en het gevoel van heimwee. Kon ze maar terug naar Brentwood en haar tante, oom en lieve nichtje Amelia weer zien. Maar dat was gewoonweg niet mogelijk. Oom Howard had heel duidelijk gemaakt dat, als ze ervoor koos om met Sam te vertrekken, ze geen geld meer van hem zou krijgen en ze niet meer onder zijn bescherming zou vallen. Zijn dreigement had haar trotse koppigheid versterkt; ze was vastbesloten om te gaan.

Nu Julia een aantal schepen achter zich had verbrand, voelde ze zich eenzamer dan ooit. Ze zou in haar eentje moeten ontdekken wat de toekomst haar zou brengen.

De oversteek III

Engeland, 1918. Quinten Aspinall is vastbesloten om zich te houden aan de belofte die hij zijn vader op zijn sterfbed deed: het gezin bij elkaar houden. Terwijl Quinten vocht in de Eerste Wereldoorlog, werden zijn jongere broertjes en zusje naar Canada gestuurd om daar te werken. Nu reist Quinn hen achterna om naar hen op zoek te gaan. Zijn werkgever vraagt hem om ook uit te kijken naar zijn nichtje Julia, die is weggelopen met een Canadese soldaat. Als het Quinn lukt om Julia terug naar huis te brengen, zal hij genoeg verdienen om zijn moeder en zijn broertjes en zusje te onderhouden.

Sinds Julia Holloway naar Toronto vertrokken is, is haar alleen nog maar ellende ten deel gevallen. Wanneer Quinn haar uit een benarde situatie redt, vreest ze dat ze zijn vriendelijkheid nooit zal kunnen vergoeden. Dus wanneer hij haar vraagt om hem te helpen zijn zusje te zoeken, stemt ze toe. Totdat Julia kort daarna vreselijk nieuws ontvangt dat alles verandert.

Quinn staat in tweestrijd: moet hij doorgaan met het samenbrengen van zijn familie en daarmee wellicht zijn enige kans op geluk verspelen? Of breekt hij zijn belofte en kiest hij voor Julia?

De voorouders van Susan Anne Mason staken ooit zelf de Atlantische Oceaan over om een nieuw leven te beginnen in Amerika. Nu woont Susan in Canada, waar haar driedelige serie *De oversteek* zich afspeelt. *Tel je zegeningen* is het los te lezen derde deel in de serie; eerder verschenen *Met de beste bedoelingen* en *Boven alle verwachtingen*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3107 2

9 789029 731072

Kokboekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

www.kokboekencentrum.nl